

S tudom, nem szépfítné arculatját
Sohasem e fakó vidék.
Óh, hát nem jobb-e innni Léthe habját,
Mint könnyek keserű vizét! . . .

Felláruul immár födeled, koporsó;
Hallom, mint hull a föld reád;
S a szél áthozza idegen sírokról
Hozzám a rózsák illatát.

Számlálgatom . . .

Számlálgatom, találgatom,	Meghaljak? Óh, ne még, ne még,
Hogyhány hetem vagy hány napom	Agyam még eszme-tűzben ég.
Van hátra még . . .	Forró szívem
Irgalmas ég,	Jobban pihen
Esdek, ne légy fukar nagyon.	A napon: óh a sír setét.
Óh, hányszor hívtam a halált,	Vágy még hevít, kedv még emel,
Mihelyt a kedvem búsrá vált	Óh, még sok dalt nem zengtem el,
De most hogy itt	S eszméimet
Ólálkodik;	Mind a hideg,
Nem érzek mást, mint borzadályt.	Sötét koporsó nyelje el?

Toldjad meg hát kegyelmes ég,
A csüggedt költő életét.
Hadd öntse ki
Érzelméi
Zengő, zszibongó tengerét.

Finale.

A régi vágyból, régi lángból	Május legében, kék egében
Alig maradt egy sugaram,	Nem zeng többé a régi dal.
Virágszakasztó, dalfakasztó	Ah, nyugovóra üt az óra,
Időm lejár, ah, oda van!	S a fény, a láng, a vágy kihal

Pán halála.

Alkonybíborban úszik a hajó.
A tenger keble álmodón piheg.
Csélescap Zefír, az arra illanó
Hab leplét pajkosan lebbenti meg.
Langyos párázat rezg a léghen;
A holdtányér az alkonyégen
Bágyadt színéből lángba olvad át . . .
Köröskörül merengő némaság.